

pišťali malé živé drobce. Jedného z nich Zelenoočka práve veľmi dôkladne umývala.

„Tak tuto máš Zelenoočku s jej rodinkou,“ zašeplal mi Bielofúzik.

„Ahoj, Zelenoočka. Ako sa máš?“

Zelenoočka na mňa uprela oči. Vôbec neboli zelené, ale celé tmavé, a poviedala: „Ahojte. Ďalej ani krok!“

A tak sme si slušne sadli, chvostíky sme si otočili okolo predných labiek a dívali sme sa na tie mačacie deti. A ja hovorím Bielofúziku Hrdzovi: „Počuj, Hrdzo, tie mačiatka sú nepekné, však? A k tomu sú ešte, tuším, aj slepé.“

Zelenoočka vyskočila a vylepila mi z každej strany jednu. Potom schytila do papuľky to dieťatko, ktoré práve doumývala, a utekala s ním preč. O chvíľu sa vrátila po ďalšie, potom po to posledné a už sa neukázala.

„To si nemal, Modroočko, povedať, to si nemal. Každú mamičku bolí, keď o jej deťoch povie niekto niečo nepekné. Nemysli si, že ty si bol krajší, keď si sa narodil,“ povedal Hrdzo.

